

hævder vi, maa dog være at bevare Lovgivningsmagten i Rigsdagen og ikke lægge den ud i Organisationerne.

Det ærede Medlem Hr. Rode var, synes jeg, kommet temmelig højt op, da han talte om Venstres Illoyalitet i Landstinget. Der foreligger efter min Formening ikke mindste Illoyalitet fra Venstres Side i Landstinget. Thi hvad er det, Venstre deroppe har gjort? Det har stemt for et Forslag, hvis Ordlyd var den samme som Ordlyden i det Forslag, Venstre stillede her i Folketinget, men som blev forkastet sammen med de andre Forslag, vi havde stillet. Det var et Forslag angaaende Stedtillæggets Bevarelse, saaledes som det er nu; det havde vi stillet Forslag om her i Folketinget, men det blev forkastet, og saa havde det for saa vidt ingen Betydning, om vi stemte for de Konservatives Forslag eller ikke. (Rode: Men De gjorde det ikke!). Nej, for det var komplet ligegyldigt, eftersom Flertallets Forslag vilde blive gennemført og det andet forkastet; om det saa skete med nogle flere eller færre Stemmer, havde i Virkeligheden ingen Betydning. Vort Forslag gik ud paa at bevare Stillingen med Hensyn til Stedtillægget, som den er nu, det stillede vi Forslag om, men det stemte Flertallet i dette Ting imod. Det andet, vi stillede Forslag om, var at bevare Konjunkturtillægget, væsentligt som det er nu, med nogen Forandring i Fordelingsmaaden, alt efter som vedkommende var Forsøger eller ikke. Da Lovforslaget saa kom til Landstinget, stemte Venstre dér for det samme Forslag med Hensyn til Stedtillægget, som dets Partifæller i Folketinget havde fremsat, og at der skal være nogen Illoyalitet i det, begriber jeg ikke. At Afstemningen med Hensyn til de Konservatives Forslag ikke har været fuldt ens her og i Landstinget, er, som sagt, ganske uden Betydning, fordi vi her i Folketinget saa, at vort Forslag vilde blive forkastet, og saa stemte vi imod de Forslag, som var stillet baade fra Regeringens og fra de Konservatives Side. Vi kunde jo godt have delt Afstemningen og stemt for en Del af de Konservatives Forslag, men det havde ingen Betydning, fordi ingen af dem vilde komme til at spille nogen Rolle her i Folketinget.

Holstein: Det er med ikke ringe Tilfredshed, jeg har set, at der nu er gjort et, om end kun utilstrækkeligt, Skridt til at raade Bod paa den Uro, Usikkerhed, Vilkaarlighed og Forvirring i Tjenestemandsklassernes Lønningsforhold, som blev Følgen af det Pürschel'ske Konjunkturforslag i Foråret 1922. Det Konjunkturforslag staar i

mine Øjne som et af de mest triste Mindesmærker om den triste Periode, da konservative Politikere saa det som den vigtigste konservative Opgave at slaa deres bedste Bøhave i Kvas for at kaste det ud som Redningsplaner til et betrængt og ilde medtaget Venstreministerium i politisk Havsnød. Forhaabentlig vil disse Mindesmærker successive blive fjernet og skaffet ud af Verden, og forhaabentlig kommer denne sørgelige Periode aldrig tilbage; jeg tror, Konservatismen vil staa sig ved ikke at vende tilbage til Gentagelse. Desto mere maa jeg beklage, at Skridtet saa ikke nu, da Lejligheden har budt sig til at genoprette den Vilkaarlighed, der da blev begaaet, tages fuldt ud, at man kun har gjort et ufuldstændigt Forsøg paa at naa det, som det i Virkeligheden har været Hensigten, ogsaa fra konservativ Side, at naa denne Gang. Jeg kan ikke se rettere end, at det ærede Medlem Hr. Rode har fuldkommen Ret i, at naar der var Enighed om den Sum, der skulde anvendes her, naar der var Enighed om, at status quo finansielt saa vidt muligt skulde genoprettes, saa var man enig om det principielle, saa var Fordelingen det subsidiære, og navnlig de 2½ Mill. Kr. til Stedtillægget. Naar de Konservative saa, at det var umuligt at gennemføre deres oprindelige Fordelingsforslag, som jeg for mit Vedkommende fuldt ud kan tiltræde, og som jeg finder rimeligt, synes jeg, at det eneste fornuftige havde været, om de i Landstinget som her i Folketinget havde indtaget det Standpunkt: Naar vi ikke kan faa vort principielle Standpunkt igennem, overlader vi til Regeringspartierne at gennemføre deres Forslag. Lad saa Venstre stemme imod i Folketinget og i Landstinget, vi Konservative gør et af to: Vi kan eventuelt subsidiært stemme for Regeringsforslaget med Regeringspartierne, men i det mindste afholder vi os fra at stemme imod i Folketinget og Landstinget. Saa var Forslaget sikret, saa var Uretten gjort god, saa behøvede vi ikke foreløbig at vende tilbage til dette Tjenestemandslønningsspørgsmaal en Gang til. Nu kommer Spørgsmaalet uvægerlig frem for tredje Gang. Derfor forekommer det mig, at det eneste, der kan undskyldes og berettiges det konservative Folkepartis Holdning i denne Sag, er, at den i højere Grad, end Partiet selv maaske har tænkt sig, understreger Nødvendigheden af det Krav, det selv Gang paa Gang har fremsat om en gennemgribende Revision af hele Tjenestemandsløvgivningen.

Brorsen: Vi har knap med Tid. Ellers synes jeg, at denne Diskussion, der